

လရောင်ကျူးရင့်

ဒဲဒီမှာ စခဲ့တာ

အခန်း(၁)

“မောင်ကောင်းစားတော့ နှမမီးဖိုချောင်တဲ့....”

“လာပြန်ပြီ အမေရာ”

“ဟဲ့ကောင် နင် ငါစကားပြောရင် လက်ခါခြေခါနဲ့

“အမေရာ”ဆိုတာကို ပြင်စမ်း...”

“ဒါပဲ”

“အဲဒီ ဒါပဲ ဆိုတာရောပဲ”

ဒေါ်ကြင်ကြင်က ဒေါသထွက်တာနှင့် ကြိမ်လုံးကို

လက်ကရောက်ပြီးသား....။

“နောက်တစ်ခါ ငါ့စကားကို ဖြတ်ပြောကြည့် ဟွန်း...”

“ဟွန်း”ဆိုတဲ့ အသံကိုလိုက်တုပြီး မျက်နှာကို ငုံ့ချ၍ မဲ့သည်။ အမေက

မမြင်ရပေမယ့် ရာရာ က မြင်သည်။ ထို့ကြောင့်မောင်မောင်ဦးကို တံတောင်နဲ့

လှမ်းတို့၍ မျက်ရိပ်ပြ၏ ။

မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ထမင်းကျွေးပြီဆို အမေက ဘယ်တော့မှ

ဝင်မစားပေ။ ထမင်းပွဲ ဘေးမှာထိုင်၍ တစ်နေကုန်စုဆောင်းခံစားမိခဲ့တာတွေကို

ပြောမည်။

နားမထောင်ဘူးထင်ရင်လည်းမကြိုက်။ နားထောင်အာရုံစိုက်မိလို့

ထမင်းစားတဲ့နေရာမှာ နှေးကွေးသွားရင်လည်း မကြိုက်ချင်. .။

“စားလည်းစား၊ နားလည်းထောင်လေ ... ဘာလဲ ..

ဘာတွေစားထားလို့လဲ။ ငါချက်တာ မကောင်းလို့လား...”

စသည်ဖြင့်သော မေးခွန်းတွေကို အပိုဖြေရှင်းနေရတာ လည်းရှိ၏ ။

တကယ်တော့ အမေ့ကို ရာရာတို့မောင်နှမ ဂရုစိုက်အလိုလိုက်နေခဲ့ကြတာ အမေ့ရောဂါကြောင့်ပါ။

ရောဂါဆိုတာကလည်း ဆရာဝန်ဆီပြေးပြလို့

ချက်ချင်းသက်သာသွားနိုင်သည့် ရောဂါမျိုး မဟုတ်။

အဖေ တက္ကစီမောင်းရင်း ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့သည်။

အဖေ့အလောင်းကို မြင် တော့ အမေက သွေးနုသားနုဖြစ်၏ ။

ရာရာအောက်ညီမလေးကို ဖွေးဖွားပြီးစ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးသည်။

ဒါပေမယ့် ကလေးက လည်း အပြင်မှာ တစ်ရက်ပဲ အသက်ရှင်သည်။

ကလေးကလည်းဆုံး၊ အဖေ့အလောင်းကို လှမ်းမြင် လိုက်ရသဖြင့် အမေ့စိတ်တွေ ဟိုအရင်ကဆို တော်တော်ကို ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက ဝိုင်းဝန်းဖေးမပြီး ဆေးကုပေးကြ ဂရုစိုက်ကြမို့

တဖြည်းဖြည်းတည် ငြိမ်လာခဲ့ပေမယ့် ဒီနေ့ပုံစံလေးအတိုင်းမူမမှန်တာလေးတော့ သိသာစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏ ။

“ရာရာ”

“ရှင်... အမေ”

“ညည်းလည်း ဒါပဲ”

“ဟင်”

တွေးနေတုန်းခေါ်လိုက်တာကို ကမန်းကတမ်းပြန်ထူးလိုက်တာလည်း

အပြစ်. ...၊

“ခေါ်လိုက်ရင် “ရှင် ... အမေ”.....”

“ပြန်ထူးတာပဲကို အမေကလည်း”

“အေးလေ .. ထူးတာပဲ၊ ဘေးလူကြားရင်တော့ ဒီကောင်မလေး ညက်ညောလိုက်တာ၊ ယဉ် ကျေးပြေပြစ်လိုက်တာပေါ့...”

ရာရာ မျက်နှာလေး မသိမသာမဲ့သွားတော့ မောင်မောင်ဦးက ထမင်းဝါးနေသည့် မျက်နှာ ကိုငုံ့ချ တခွီခွီရယ်၏ ။

“ဟိုကောင် ဘာဖြစ်တာလဲ။ ထမင်းနင်သွားပြီ။ ကျောကုန်းထုပေးလိုက်စမ်း”

“ဟာ ဟိုး ... ဟိုး..”

ထမင်းဝါးလက်စနဲ့ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘေးတိမ်းလိုက်ပြီး လက်ကာ သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာက ရယ်ချင်ပက်ကျိနှင့်....၊

“မလုပ်နဲ့ ...”

“ အမေ့သားကြီး ထမင်းနင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ...”

ရာရာက မျက်စောင်းလေးရွယ်ပြီးတိုင်သည်။

“ရာရာ အဆူခံရလို့ အားရနေတာပါ...”

“ဟုတ်သလား”

“အေး ... ငါပြောချင်တာ အဲဒါပဲ..”

သတိတွေ ဘယ်လောက်မကောင်းပါစေ သူပြောချင်တာကို ညက စဉ်းစားထားမိလျှင် စာနဲ့ ရေးမှတ်ထားပြီး မနက်ကျလျှင် ပြောဖြစ်အောင်ပြောသည်။

တစ်ထိုင်တည်း ပြောလက်စ စကားဆိုလျှင်တော့ ဒီစကားပြတ်သွားအောင် ဘယ်လိုအာရုံ လွှဲဖို့ကြိုးစားကြိုးစား အလကား..။

“ညီမလုပ်သူက .. သူ့အစ်ကိုကို ရိုက်နေရင် အတင်းပြေးဖက်တယ်၊ မရိုက်ပါနဲ့လို့ တောင်း ပန်ပေးတယ်။ အစ်ကိုကတော့ ညီမ အဆူခံရတာ ကို ကျေနပ်နေလိုက်တာ”

“ဟာ အမေရာ”

“ကြည့် ..ပြောပြန်ပြီ”

“မပြောတော့ဘူး”

“မပြောတော့ဘူး ပြန်ပြောလိုက်တာ မလေးစားတာပဲ..”

နောက်ထပ် စကားထပ်ပြောမိလျှင် နောက်ထပ်အပြစ်ထောက်ဦးမှာမို့ နောက်ဆုံး ထမင်း တစ်လုပ်စာကို ပါးစပ်ထဲထိုးသိပ်ထည့်ပြီး လက်ဆေးလိုက်သည်။

“အံ့မာ .. ဒါက ဘာစတိုင်လ်နဲ့လဲ”

“စားလို့ပြီးပြီလေ..”

“ခါတိုင်းဆို ထပ်ထည့်နေကျ ...”

“ဒီနေ့ဝသွားလို့ပါ.. နေ့တိုင်းပုံမှန်ကြီးနှစ်ခါထည့်နေတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အေး ဝသွားလည်း လက်သုတ်ပြီး ထမသွားနဲ့

ငါပြောတာကိုနားထောင်ဦး”

“ငါးတွေနဲ့ စားထားတာ၊ ဆပ်ပြာမွှေးနဲ့ သွားဆေးဦးမှပေါ့”

“သွားဆေးပြီး ချက်ချင်းပြန်လာ .. ငါပြောတာကို နားထောင်ရမယ်..”

သေပြီ..။

မောင်မောင်ဦး မျက်နှာလွှဲပြီးမှ မဲ့သွားသည်။ ကိုယ့်ကို ဆူခံထိမှာ သိသိကြီးနဲ့ ပြန်လာပြီး နားထောင်ရဦးမည်။ အခန့်မသင့်လျှင်

ကြိမ်ဒဏ်သင့်ဖို့ကလည်း ရှိသေး၏။

“ဟဲ့ .. ဒီမှာ ရာရာ”

“ဟုတ်..”

“ညည်းကရော ဆပ်ပြာမွှေးနဲ့ သွားဆေးချင်သေးလား..”

“မဆေးပါဘူး ရာရာက လက်မှာ ဓားထိထားလို့ ဇွန်းနဲ့ စားနေတာကို..”

“အေး .. ဒါဆို ငါပြောတာကို နားထောင်စမ်း။ ညည်းလင်ယူတော့”

ရာရာ အသံလေးတိတ်နေကာ မျက်နှာလည်း မငုံ့တော့။

ဒေါ်ကြင်ကြင်က ထိုမျက်နှာကို သေချာပြုပြီးလိုက်ကြည့်၏။

“ဟဲ့ .. တစ်ခုခု ပြောလေ”

“ပြောရင်လည်း အမေက “ညည်းပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ”လို့ ပြောဦးမှာ ...”

“ဒါပဲ မပြောနဲ့ပေါ့အေ ... ငါမကြားဖူးတာတစ်ခုခုပြောပေါ့။ ညည်းတို့ မောင်နှမမှာ ငါစိတ်ဝင် စားလောက်တဲ့ စကားလုံး ဆန်းဆန်းမရှိတော့ဘူးလား”

“အမေက ဒါပဲ ပြောနေတော့ သမီးလည်း ဒါပဲ ပြောရတာ ပေါ့”လို့ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိ ပေမယ့်..”

“သမီးက အခုမှ အငယ်လေးရှိသေးတာကို အမေက ယောက်ျားယူဖို့ပဲ..”

“ဘာငယ်တာလဲ .. ဘယ်မှာ ငယ်တာလဲ ပြစမ်းပါ..”

“ဟာ .. အမေကလည်း”

အမေ့အသံကြီးကို သူများကြားသွားမှာစိုးကာ ရာရာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာထဖြစ်၏။ ထိုအခါ ရယ်သံ သဲ့သဲ့နှင့် မောင်မောင်ဦး ရောက်လာခဲ့ပြီး..

“ကဲ .. ရပြီ အမေ .. အမေ့သားကိုလည်း ပြောလို့ရပြီ”

“အေး .. ခဏနေဦး၊ ငါပြောချင်တဲ့ အဓိကက ရာရာ့ကို ယောက်ျားရှာပေးဖို့..”

“ညီမလေးက ငယ်ပါသေးတယ် အမေရာ..”

“လာပြန်ပြီ ငယ်ပါသေးတယ်။ ဘာကိုငယ်ပါတယ် ပြောနေကြတာလဲ”

“အသက်ငယ်တာလေ .. ခုမှ အမေ့သမီးက ဒုတိယနှစ်ပဲ ရှိသေးတာ”

“တတိယနှစ်ရောက်တော့ရော အသက်တစ်နှစ်ပိုကြီးသွားတာနဲ့ လူက တစ်ထွာလောက် ရှည်ထွက်လာမှာလား”

“ဒါကတော့”

“မလိုချင်ဘူး ... မြီးကောက်ပေါက်ဆိုတဲ့ အရွယ်တွေတောင် လင်နောက်လိုက်ပြေးနေကြ တာ ။ ယောက်ျားပဉ္စင်း၊ မိန်းမပုခတ်တွင်းတဲ့...”

စကားပုံတွေ မှတ်မိနေလိုက်တာများ ခုချက်ချင်း အလွတ်ကျက်ပြီး စာပြန်ပြနေတဲ့အတိုင်း။

“ဘူးသီးနုနု မခူးရဆိုတာလည်း ဒီအရွယ်မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ .. ဘာလဲ တပေါင်ရှိ တဲ့ ဟိုဥစ္စာ “ဒန့်ကျွဲပင် သားလွှဲ””

အမေ .. ဘာတွေရွတ်နေတာလဲ ဘာတွေရွတ်ဖို့ ကျန်သေးလဲ ...။

မျက်နှာလည်းမပျက်ရဲဘဲ မောင်မောင်ဦးက မသိမသာ ခေါင်းကုတ်မိ၏ ။

“မိန်းကလေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးတွေနဲ့ ယောက်ျားရမယ်၊ ကလေးမွေးမယ်ဆိုတာလေ၊ ကောသလအိမ်မက်တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက်ထဲမှာ ...”

တစ်ဆယ့် ခြောက်ချက်စလုံး ရွတ်ပြနေရင်တော့ သေပြီ..။

“နင့်ညီမကို ငါသေသေချာချာ ကြည့်ထားပြီးပြီ .. မငယ်တော့ဘူး”

“ဟမ်..”

“ဒုက္ခပါပဲ အမေကတော့ ...”

“ဟဲ့ ဒုက္ခဆိုတာ တမ်းတရေရွတ်နေလို့ ကောင်းတဲ့အရာ မှတ်နေသလား။ ယောက်ျားယူရပြီ ဆိုတာ မင်္ဂလာစကား..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. အမေ့အသံ နည်းနည်းလေးတိုးပြောပါ။ သူများတွေ ကြားကုန်ရင် တော်ကြာ..”

“ကြားကြားပေါ့အေ .. ငါတို့က ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေ ခွဲတမ်းချနေတာမှ မဟုတ်ပဲ..”

“မဟုတ်ပေမယ့် .. ဒီစကားမျိုးတွေကို မိန်းကလေးရှင်က...”

“ရှုပ်နေတာပဲ ရာရာ .. ငါအခု ပြောချင်တာက ညည်းလေးကို ယောက်ျားလိုက်တောင်းပေး မလို့မဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေးရှင်ဘက်ကတွေ၊ ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်ကတွေ လာမပြောနဲ့၊ ညည်းတို့မောင်နှမ ငါမသေခင် အိမ်ထောင်တွေပြုရမယ်”

“အမေက ခုမှ အလတ်ကြီးရှိပါသေးတယ် အမေရာ။ ခုမှ လေးဆယ်ခြောက်နှစ်ပဲရှိသေး တယ်။ မသေသေးပါဘူး”

“ဟဲ့ သေခြင်းတရားဆိုတာ ကွေးသောလက်မဆန့်မီ၊ ဆန့်သောလက်...”

“ကွေးသောလက်မဆန့်မီပဲ ... ဆန့်သောလက် ပြန်ကွေးတာ မပါဘူး။ သေချင်ရင် ခေါက် တုံ့ခေါက်ပြန် ဆန့်နေကွေးနေတာကိုလည်း သေမင်းက မစောင့်ဘူး”

“မောင်မောင်ဦး”

“ဗျာ..”

“မင်းက ငါ့အဖေလား”

“အမေက ကျွန်တော့်အမေပါ .. အမေ အစအဆုံး ပြောမနေရအောင် ပြောပြတာ”

“မပြောနဲ့ ..”

“မပြောတော့ဘူး”

“ဒီတစ်ခါ ထပ်ပြောကြည့်လိုက်..”

ကြမ်းပေါ်ကို ဖျန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည့် ကြိမ်တုတ်သံကြောင့် မောင်မောင်ဦး ပခုံးကျုံ့သွား သည်။ ပြီးတော့ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်ပါးစပ်ကို မဖွင့်မိဖို့ သတိချပ်လိုက်မိသည်။

“မင်းတို့လို အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေက မိဘအရိပ်အောက်မှာနေရင်တော့ ဒီအစ်မ နှမကို ချစ်လိုက်တာ .. ဂရုစိုက်လိုက်တာမှ .. ဟွန်း ... မိန်းမလည်းရသွားရော.... တစ်မျက်နှာကလွဲပြီး ဘာမှကို မမြင်တော့ဘူး..”

“အမေကလုပ်ပြီ”

“မောင်ကောင်းစားတော့ နှမမီးဖိုချောင်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မလွဲခဲ့တဲ့ ရှေးစကား”

အစက စကားကို အမိအရပြန်ကောက်ပြီး ပြောနေကျစကားကိုပဲ မရောက်ရောက်အောင် သွားကာ ...

“မင်းက ရုပ်ဆိုးပေမယ့် ဒုရဲအုပ်ဆိုတဲ့ ရာထူးရာခံနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တော့ ဘယ်ကနိုက် ယူယူရတယ်..”

“အမေ့”

“ဘာလဲ”

“မိန်းမလား ငှက်သိုက်လား”

“နှိုက်ချင်တာနှိုက် .. ယောက်ျားဆိုတာ ယောက်ျားနဲ့ တူဖို့ပဲလိုတာ..”

“အမေ လွဲနေပြီ”

မောင်မောင်ဦးက ခေါင်းခါပြီး မဲ့နေ၏။ ပြီးတော့ ...၊

“ခုခေတ်မှာ ယောက်ျားနဲ့တူတာ သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားနဲ့တူတာတွေ ထက် သူတို့က ပိုထောတယ်။ ယောက်ျားနဲ့တူပြီး ယောက်ျားမဟုတ်တာတွေရော”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ... ရှုပ်နေတာပဲ၊
ငါပြောတာကိုနားထောင်...”

“ဖျန်း”

“အား .. အမေ့”

တင်ပလွင်ခွေထိုင်နေသည့် ပေါင်တစ်ဖက်မှာ ကြိမ်ဒဏ်က ဖြန်းခနဲကျ၏။ ဒုရဲအုပ်ကြီးဖြစ် နေပေမယ့် ခုချိန်ထိ ရိုက်ခံထိနေရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ပါလား..။

“တိတ်တိတ်နေဆိုတာ မှတ်မထားဘူး..”

“အမေစကားပြောလို့ကောင်းအောင် စကားထောက်လုပ်ပေးတာ..”

“မလိုဘူး”

“ပြီးရော..”

“ဘာ..”

“ဟား .. အမေ့..”

လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးပြည့်အောင် လျှောက်ကာနေသဖြင့် ဒေါ်ကြင်ကြင် ကြိမ်လုံး တစ်မြောက်မြောက်နှင့်ပဲ အဆုံးသတ်သွားခဲ့လျက်..

“ငါက သေရတော့မှာ..”

“အမေရယ် .. အမေ့ကို သမီးက ပြုစုလို့တောင်မဝသေးဘူး။ အမေက သေစကားတွေ ပြောနေတယ်။ အမေဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး... သမီးကို အိမ်ထောင်မပြုခိုင်းပါနဲ့ဦးနော် ... အမေ .. နော် ... သမီး ခုလိုပဲ နေချင်သေးတယ်..”

“ခုလိုဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ .. နင့်အစ်ကိုရဲ့ လစာလေးနဲ့ အိမ်ဆိုင်ပိစီညှောင့်တောက်က ဖယောင်းတိုင် ငါးဆယ်တန်လေးရောင်းလိုက်၊ ကော်ဖီမစ်တစ်ရာတန်လေးရောင်းလိုက်နဲ့လား”

“ဝင်ငွေနှစ်ရပ်ရှိနေတာပဲ အမေရာ..”

ပေါင်ကိုပွတ်နေတာ မရပ်သေးပေမယ့် ညီမလေးကိုတော့ အိမ်ထောင်မပြုစေချင်သေးတာ မို့ မောင်မောင်ဦးက ဝင်ပြောသည်။

အမေက ထင်သလိုပြော၊ ထင်သလိုတွေးနေတတ်ပေမယ့် “နင်တို့တူမကို အိမ်ထောင်ချ ပေးချင်တယ်”၊ “နင့်ညီမအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းရှာပေး”စသည့် တစ်ခုခု လောဆော် လိုက်တာနှင့် အမေ့ကို ဂရုစိုက်ကြသည့် ဆွေမျိုးအုပ်စုက အပီအပြင်ကြိုးစားကြတော့မှာ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ အမေ့မှာ ဝမ်းကွဲမောင်နှမ ညီအစ်မတွေများသလောက် တူ၊ တူမဆိုတာ များမှများ။

ညီမလေးလို နုနုဖက်ဖက် ချောချောလှလှလေးအတွက် လက်တွဲဖော် ရှာကြမယ်ဆိုရင် သိပ် ခဲယဉ်းမှာမဟုတ်...။

“ဝင်ငွေနှစ်ရပ်ပဲရှိရှိ၊ သုံးလေးငါးရပ်ပဲရှိရှိ .. အခု အမေ့ရှိနေတဲ့ အချိန်ကိုပြောတာမဟုတ် ဘူး။ ငါသေသွားရင် မင်းက မိန်းမယူမယ်၊

ညီမလေးကတော့ ငယ်ပါသေးတယ်ဆိုပြီး စောင့်ရှောက် ထားမယ်။

ကြည့်ရှုထားမယ်ဆိုတဲ့ စေတနာတွေက ငှါသမီး မီးဖိုချောင်ထဲက ထွက်ရမှာမဟုတ်မယ့် အပေါက်တွေ..”

“အမေက တစ်ခုခုဆို အသေစွဲထားတာပဲ အမေရာ .. မိသားစုအပေါ် သိပ်သိတတ်ပြီး တကယ်တာဝန်ကျေကြတဲ့ သားလိမ္မာတွေ မရှိလို့လား”

“တစ်ယောက်တစ်လေ ရှိကောင်း၏ ”

ကဗျာဆိုသလို စာလိုလိုနှင့် ဒေါ်ကြင်ကြင်က ရွဲ့သည်။

“အဲဒီ တစ်ယောက်တစ်လေက အမေ့သား မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ကဲ”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ ပြောနေတာပေါ့ မောင်မောင်ဦးရယ်..”

“ကျွတ်”

စုတ်သပ်မိတာတောင် မကြားအောင် တိုးတိုးလေးကို

မျက်နှာလွှဲထားရတာ က အဆစ်..။

ဒေါ်ကြင်ကြင်ကတော့ မဖြစ်နိုင်တာတွေ ဆက်လက်ဖော်ပြဖို့

ကျန်ရှိနေသေးကာ...။

“နှမကြင်ရှိတယ် မောင်ကြင်မရှိဘူး။ ကြင်နာပြီဆိုရင် နှမကသာ..”

“အဲဒါက တစ်ဆုံးပြောထားတဲ့ စကားကြီးပါ။ အစ်ကိုကို နှမက

မကောင်းကြံစည်တာတွေ စခန်းမှာ အများကြီးပဲ။ မောင်ကို အစ်မက

မလိမ့်တစ်ပတ်လုပ်ပြီး အမွေတွေ ခွစီးထားတာတွေ ရော၊ သတ်မှုဖြတ်မှုတွေတောင်

ပါသေးတယ်။ အမေ့သား ကိုယ်တိုင် အဲဒီ လို အမှုတွေ လိုက်ခဲ့ရ တာ”

“စကားရှည်မနေနဲ့ ..။ အကြောင်းပြစရာတွေ မလိုချင်ဘူး။

တစ်လောကလုံးမှာ ဘာတွေရှိရှိ ငါလိုချင်တာ မောင်ကြင်နာတယ်ဆိုတာ

မရှိဘူး..ဒါပဲ..”

“ပြောပြတာပါ.. သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်တော်ထဲမှာလည်း သားကပဲ မိဘကို..”

“ဟဲ့ .. အဲဒါ ဘယ်သူမို့လို့လဲ.. သုဝဏ္ဏသာမက ဘုရားအလောင်းလေ။ မိထွေးမကောင်း ဘူးဆိုရင်လည်း မိထွေးတော်ဂေါတမီက မပါမပြီး။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘဝအဆက်ဆက် ဖြည့်ခဲ့ကြ တဲ့ အထုံပါရမီတွေနဲ့ ထူးမြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ မသေခင်ကတည်းက နိဗ္ဗာန်မဂ်လမ်းကြီးဖွင့်နေကြ တာ။ သူလိုငါလို ပုထုဇဉ်တွေထဲမှာ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ မရှာနဲ့ .. ဘယ်တော့မှ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

သူများတွေ ဒေါသထွက်ပြီဆိုရင် စကားမှားကြသည်။ အမေကတော့ ဒေါသထွက်လေ စကားလုံးတွေ စက်သေနက်ပစ်သလို ထွက်လာတတ်သည်။

ငေးငိုင်ဆွေးငေးနေပြီဆိုရင်လည်း သတိလွတ်နေပြီ မထင်လေနှင့်..။ ဟိုးငယ်ငယ်က ရှေး ဟောင်းနှောင်းဖြစ်ကအစ သူများမမှတ်မိတာတွေလည်း သူမှတ်မိသည်။

ဖြစ်ရပ်၊ နေရာ၊ စကားလုံးကအစ ဘယ်သူက ဘာအရောင်ဝတ်ပြီး ဆံပင်ဘယ်လိုချည်ထား တာအဆုံး။

“ရာရာရယ် .. ညည်းအမေပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ။ အစ်ကိုတွေမောင်တွေ ဘယ်လို ရက်စက်ပြီး ဘယ်လောက်ထိ နေစိမ့်တယ်ဆိုတာ ကိုထွန်းတို့ ချစ်စရာတို့ ညီအစ်မတွေပဲကြည့်။ ပြီး တော့ အံ့မောင်တို့ မောင်နှမရောပဲ။ ညည်းဦးလေးတွေကအစ သူ့မယားဘက်က တစ်ဆွေလုံးတစ် မျိုးလုံးကို အိတ်လိုက်သွန်ချပေးတယ်။ ညည်းအမေ ကျုပ်ကိုတော့ ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်တာတောင် ဆုချတာ သုံးထောင်တန် ဘောပင်နံတစ်ချောင်းတဲ့..”

“အဲဒီ တုန်းက ဦးစိုးတို့က သိပ်မပြေလည်လို့လို့ ပြောတယ်လေ”

ဒေါ်ကြင်ကြင့်ဒေါသတွေက မောင်မောင်ဦးဆီ တစ်ပတ်ပြန်လည်၏။

“ကားနှစ်စီး တက္ကစီပေးမောင်းထားတဲ့ သူကလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... အန်ကယ်လ်မြင့် တို့ပြောတာ”

“အဲဒီ အန်ကယ်လ်မြင့်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါက ငါဘွဲ့ယူတော့

ခြောက်ထောင်တန် အပြောင်သား ထမီလေးပို့ပေးလိုက်တယ်လေ။ ကိုယ့်မှာမှ မပြည့်စုံတာ သူများတွေ လိုက်ကြည့်ပြီး မပြိုင်နဲ့တဲ့။ သူ တို့မှာ ကုန်ခြောက်ပွဲရုံကြီးမှ ဟီးထလို့လေ...”

“စိတ်ထိန်းပါ အမေရာ .. သူများမှာ ရှိတိုင်း ကိုယ်သုံးထိုက်နေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာ အံ့မာ .. ဘာပြောလိုက်တယ် နင်က....”

တုတ်ကိုကိုင်ကာ မောင်မောင်ဦး ထိုင်လျက်ကနေ နောက်ကို စွေခနဲရောက်သွားသည်။

“ငါက သူများချမ်းသာနေတာကို မက်မောနေတယ်များ ထင်လို့လား..”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေကလည်း”

“သူများရှိတာကို မစားရပဲခမန်း မတော်လောဘတွေနဲ့

အကုသိုလ်တက်ခံပြီးနေရုံသမျှ ထိုင် တမ်းတနေတယ်ပေါ့ ...”

မမောဘူးလား အမေလို့ မေးတော့မလိုဖြစ်နေသည့် ကိုကြီးရဲ့ ပေါင်ကို ရာရာ ဒီတိုင်းပဲ လှည့်ထုပေးလိုက်သည်။ အမေကလည်း မြင်နေတာပဲမို့လို့ မတတ်နိုင်။

ထိုနေ့ ထမင်းစားပွဲက ပို၍ စိုပြည်သွားခဲ့သည်။ အမေ့ကို ရေချိုးသနပ်ခါးသွေးပေးပြီး အိပ်တဲ့ အဆင့်ရောက်ဖို့ကို ရာရာ တော်တော်လေး အားထုတ်လိုက်ရသည်။

“ကိုကြီးတို့ကလည်း မပြောချင်တော့ဘူး..”

“ဘယ်သူက မေးနေလို့လဲ”

ခေါင်းဖြီးပြင်ဆင်နေရင်း မောင်မောင်ဦးက ရာရာကို မှန်ထဲကနေပဲ လှမ်းကြည့်ကာ..

“တစ်ဆိတ်ရှိ ကိုကြီးကလည်း မပြောပါနဲ့၊ ကိုကြီးနော် ... နင် ဒါပဲ တတ်တယ်”

“ဒါပဲ တတ်နေရတာ က ကိုကြီးကလည်း အမေ့ကို ကလေးစသလို စနေတာကို”

“အဲဒီ ကလေးဆိုးကြီးက ရိုက်ပြီဆို အရှိုးရာထင်အောင်ရိုက်တာ နင်မှမခံဘူးတာ..”

“ခံဖူးပါတယ် ကိုကြီးရာ အမေ့လက်က အငယ်ဆုံးဆိုပြီး ရှောင်တာကျနေတာပဲ....”

“ဟုတ်တယ် မရှောင်ဘူး... ခုလည်း နင်က အငယ်ပေမယ့် နင့်ကိုလည်း ယောက်ျား ပေးစားမှာပဲ..”

“အဲဒါ ကိုကြီးကြောင့်လေ...”

“ဘာ”

“ကိုကြီးပဲ ... သူ့မှမရရင်လေ ဆွဲကြိုးချသေမယ်၊ အဆိပ်သောက်ပြီးသေမယ် ...နဲ့ ဖြစ်နေ တာလေ”

“ဟား .. ဟား .. ဟား”

ဘီးကိုင်ထားရင်း ရယ်ကာ ရာရာဘက်ကို သေချာလှည့်လာ၍

“လုပ်ပါ ... ဆက်ဆိုပါဦး၊ ခုနလို တစ်ကိုယ်လုံး စပရင်တွန့်လေးနဲ့...”

ရာရာက မျက်စောင်းလေးရွယ်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။
ရုပ်လာသည့် အကျော့တွေ ကို မီးပူတိုက်ဖို့ ခြင်းထဲထည့်လိုက်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်၍
....

“ကိုကြီး ရယ်မနေနဲ့နော် ... အမေ့ကိုလည်း စကားပြောရင်
လေးစားသမှုမရှိဘူး ... ကလေးစသလို ထိုင်စနေတာ”

“ချစ်လို့ပါဟာ .. အမေ့ရိုက်တာခံပြီး စနေတာ ..။ ဘယ်လောက်
နာတယ်မှတ်လဲ”

“ကိုကြီးကလည်း အမေက ဝေဒနာသည်လေ၊ ကိုကြီးက ချစ်လို့စပေမယ့်
သူ့ကို မလေးစား ဘူးထင်ပြီး ဝမ်းနည်းသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..”

“မနည်းပါဘူး ... သူ ရိုက်တာခံလိုက်ရင် ပြီးပြီ..”

“မိန်းမယူမယ်လို့ ပြောလိုက်တာကရော..”

“ဒါကတော့ စနောက်စရာလား..”

“အမေ့ကို ပြောသလိုကိုကြီးက တကယ်ကို သူ့မှမရရင်
သေလောက်အောင် စွဲလမ်းနေတာ ပေါ့”

“ဟား .. ဟား ... ဟား..”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ကိုယ်စွဲလမ်းနေတိုင်းပဲ လိုချင်တိုင်းရတတ်လို့လား..”

“ဟင်..”

ဒီစကားကို ရာရာ နားလည်သွားသလိုဖြစ်ကာ မောင်မောင်ဦးမျက်နှာကို
လိုက်ကြည့်နေမိ ၏ ။ မောင်မောင်ဦးက ဖြီးပြီးသားခေါင်းကို ဘီးနဲ့ နှစ်ချက်
သုံးချက်ထပ်သပ်ကာ မှန်တင်ခုံပေါ်ပြန် တင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ တည်ကြည်သွားသည့် မျက်နှာနှင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချကာ ...

“သူနဲ့ငါနဲ့ အဆင့်အတန်းချင်းက ကွာပါတယ် ညီမလေးရာ ...”

“ဟင် .. သူ့မိဘတွေကပါ ကိုကြီးကို ရင်းနှီးကြတယ်ဆို...”

“ဒါကတော့ ကိုကြီးက လူတောတိုးနိုင်တဲ့

ပညာအဆင့်အတန်းလေးတော့ ရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“သူနဲ့ ကိုကြီးက ချစ်သူတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဒါပေမယ့် ...”

“သူကတော့ကိုကြီးကို သဘောကျတဲ့ ပုံပြတယ်ပေါ့..”

“ခင်တာပဲ နေမှာပါ”

ကိုကြီးပုံစံက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေသိမ့်ယူနေရတဲ့ ပုံစံမျိုးပါလား။

အခြေအနေ အဆင့်အတန်း ကွာခြားနေတဲ့အတွက် တော်တော် မျှိုသိပ်ခံစားနေရတာ မျိုး...

“ကိုကြီးကလည်း .. သူက နားလည်ရင်လည်မှာပေါ့၊

ဖွင့်ပြောကြည့်လိုက်ပါလား...”

“ရာရာ..”

“ဟင်...”

“ခုနကတော့ ငါက အဲဒီ လို ဖျပ်ဖျပ်လူးနေပါတယ်လို့

နင်ပဲကဲ့ရဲ့နေတာ..”

“ဟုတ်တယ်လေ..”

“အင်း..”

“ဒါပေမယ့် ကိုကြီးက မဟုတ်ဘူးဆိုတော့”

“ဟုတ်စေချင် သွားပြန်ရောလား”

“ကိုကြီး ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်နေတာဆိုရင်...”

“ဘာမှ မပက်လက်ဘူး ၊ အိပ်တာတောင် မှောင်ခုံပဲ အိပ်တတ်တာ..”

“ကိုကြီးရယ် .. ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘဲနဲ့များ သူများကို

ဒုက္ခပေးရလား....”

“စိတ်ထဲမှာ မရှိဘဲတော့ နေမလားဟ ... မတူတန်မှန်းသိတော့လည်း

ဒီလိုပဲ ဖြေရတာ ပေါ့”

စကားပြောရင်း လှုပ်ရှားနေသမျှ ရာရာက မောင်မောင်ဦး

သွားတဲ့အတိုင်း ဘေးက တ ကောက်ကောက်လိုက်နေလျက်...။

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် မိန်းမမယူပါဘူး၊ ညီမလေးကို မပေးစားပါနဲ့လို့

ပြန်ပြောပေးလေ ကိုကြီး”

“ညီမလေးကိုတော့ မပေးစားပါနဲ့လို့ ကိုကြီး ပြောနေတာပဲ..”

“ကိုကြီးက မိန်းမမယူပါဘူးလို့မှ မပြောတာ ...”

“ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ ... ကြိုက်တာတွေ့ရင်တော့ ယူမှာပဲဟာ...”

“တွေ့လား..”

ရာရာ နှုတ်ခမ်းစုသွားတော့ မောင်မောင်ဦးက လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်ကာ

...

“ရာရာရယ် ... အမေကလည်း အခုတွေ နောက်မှတွေ

ခွဲခြားပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ.. ငါ မိန်းမယူဖို့ စကားဟလိုက်တာနဲ့ နင့်ရဲ့

နောင်ရေးအတွက် သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး ခုလို တွေ ထဖြစ်လာတာပဲ ..။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. အခု နင်ငယ်သေးပေမယ့် နင် ကျန်ခဲ့ရင်လည်း ငါ နောက်ဆံတင်းနေရမှာပဲ ...။ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တာတော့ အမှန်ပဲလေ..”

“ကိုကြီးက ရာရာကို အိမ်မှာ ခေါ်မထားဘူးပေါ့..”

“အဲဒါပဲ .. အမေ အသည်းအသန်ထဖြစ်နေတာ အဲဒါ ...။ ငါမိန်းမယူပြီး နင်လိုက်နေရင် ငါ့အိမ်မှာ နင့်ဘဝ ဘာညာတွေတွေးပြီး”

“ဒါကတော့ အမေပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒါမျိုးတွေပဲ ရှိခဲ့တာကိုး..။ စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ် လာတော့ ဒါက အစွဲအလမ်းကြီးတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ ရာရာကတော့ ကိုယ့်အစ်ကိုအိမ်မှာလောက် လုံခြုံတာ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

“အမေကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝလက်တွဲဖော်လောက် ဘယ်သူကမှ မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တာကိုး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ လုံခြုံတာ၊ မလုံခြုံတာတွေမပါဘူး ညီမ လေး ၊ သူစွဲနေတာ တစ်ခုကိုပဲ သိနေတာ၊ နင့်ကို ငါက ဂရုမစိုက်မှာ၊ ယောက်မက နှိမ်ချမှာ ဒါတွေ ပဲ..”

ရာရာက မောင်မောင်ဦး အိပ်ရာဘေးမှာ နောက်ပြန်လေး ထိုင်ချလိုက်ကာ...။

“အမေစိုးရိမ်နေတာကိုလည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ညစ်တယ်..”

“ညစ်မနေနဲ့ .. ဒီလိုပဲ လှည့်ပတ်ရှောင်ထွက်နေလိုက်”

“ကိုကြီးက မိန်းမယူမယ့် စကားတွေ ချစ်တာကြိုက်တာတွေ နောက်မစနဲ့တော့လေ...”

“အဟွန်း..”

မောင်မောင်ဦးက ပြုံးလိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်လ်သော့ကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏ ။

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် .. နင့်ကို အိမ်ထောင်မရှိဘဲ အစ်ကိုအိမ်မှာ

လိုက်ကပ်နေရတဲ့ ညီမတစ် ယောက်မဖြစ်အောင် အမေက အစွမ်းကုန် ကြိုးစားတော့မှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ညီမကို နှစ်သိမ့်ချင်တော့ အဲလို စိတ်ချမ်းသာစရာလေးတွေ ပြောပေး ပေါ့”

“ဟား .. ဟား ... ဟား....”

“ကိုကြီး...”

သူမ မောင်မောင်ဦးလက်ကို လိုက်ဆွဲထားကာ ...။

“ကိုကြီးက နယ်ကို ခရီးထွက်ရဦးမှာဆို ...”

“ဟုတ်တယ် .. အခု အဲဒီ ကိစ္စအတွက် ဆရာ့အိမ်ကို သွားမလို့...”

“သွားရင်ကြာမှာလား”

“ဟိုတစ်ခါထက်တော့ ကြာမှာပဲ..”

“ဟင် ...”

ဟိုတစ်ခါ နှစ်လတောင်ကြာတာကို ... အခု ပိုကြာမယ်ဆိုတော့..။

“ကိုကြီးနော် .. အိမ်မှာ ရာရာနဲ့ အမေ နှစ်ယောက်တည်း...”

“အေးပါ ... လူစားလွှတ်လို့ရတဲ့ ကိစ္စဆိုရင် ကိုကြီး မသွားရအောင် ကြိုးစားကြည့်ပါ့မယ်”

မောင်မောင်ဦးက ရာရာ ခေါင်းလေးပွတ်၍ ချောသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါမှာ အစ်ကိုကြီးတစ် ယောက်လို အလိုလိုက် ယုယပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ မောင်မောင်ဦးက ရာရာကို သူ့ရဲ့ ကစားဖော်လိုမျိုး..။

“ရာရာ”

“ရှင် .. ကိုကြီး..”

“ဒီလ ပိုက်ဆံလောက်ရဲ့လား”

“လောက်တော့ လောက်ပါတယ်”

“မလောက်ဘူးလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ... ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး”

ရာရာ ဘာမှမဟုတ်သလိုပဲ ညာပစ်လိုက်သည်။ ဒီလူသုံးယောက်အတွက် ကိုကြီးရဲ့ လစာ လေးက အိမ်စရိတ်လောက်ရုံပဲရှိသည်။

သူမအတွက် ကျောင်းစရိတ်ကို ဆွေမျိုးတွေထဲက အဆင်ပြေလသို ထောက်ပံ့နေကြတာ ဖြစ်သည်။ တစ်ချို့ကတော့ ကြည်ကြည်နူးနူးပဲဖြစ်ကာ တစ်ချို့ကြတော့ ...။

“ခုခေတ်မှာ ဘွဲ့ရတာ နဲ့ ပညာတက်ပြီလို့ ပြောလို့မရဘူး ရာရာ။ သင်တန်းတွေဘာတွေ တက်နိုင်မှ စားလောက်သောက်လောက် အလုပ်အကိုင်လေးရတာ ၊ ကိုယ်လည်းဘာမှ လက်လှမ်း မမီဘဲနဲ့တော့ လုပ်မနေပါနဲ့လား..။ ဘွဲ့ရဖို့ ကြိုးစားနေမယ့်အစား ကိုယ်ကျွမ်းကျင်တာလေး တစ်ခုခု အလုပ်ရှာပြီး ဝင်ငွေရအောင်လုပ်ပေါ့..”

“ရာရာရယ် ... နင့်အစ်ကိုကဖြင့် ပြောတော့ စကားလုံးက မိုးပေါ်မှာ၊ ညီမတစ်ယောက်ကို တောင် ကျောင်းမထားပေးနိုင်ဘဲနဲ့ ... ငါတို့က အန်တီကြင့်ရောဂါကို စာနာလို့ ကူညီနေကြတာ”ဆို တာတွေလည်း ပြောကြသေးသည်။

တကယ်တော့ ကိုကြီးခမျာလည်း လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်ရယ်လို့ ဘာမှလည်း မသုံးစွဲရ ရှာပါ။ သူမမှာလည်းကိုကြီးပေးသလောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ လောက်အောင် မသုံးနိုင်သလို၊ ဆွေမျိုး တွေနဲ့လည်း မကင်းနိုင်။

ကိုကြီးကတော့ ရာရာ မကင်းနိုင်တာကို သေချာမသိဘဲ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ စကားအနှောင့် အသွားမလွတ်ပြောဆိုမိကြတဲ့အခါ စိတ်တွေတိုတတ်ကာ..

“အန်ကယ်မြင့်တို့က ဘာတွေလဲ၊ စကားပြောပုံက ငါတို့တစ်အိမ်လုံးရဲ့ စရိတ်စကအဝဝကို သူတို့ပဲ တာဝန်ယူထားရသလိုလို ...”

နားမလည်နိုင်စွာ .. ရေရွတ်ရင်း ခေါင်းတခါခါနှင့်...

“အမေ့ကို ဝိုင်းကြည့်ပေးကြလို့ ကျေးဇူးတင်နေတာတွေတောင် စေတနာပျက်ချင်လာပြီ၊ ညီမလေးနော် .. နင်အဲဒီ အိမ်မှာ ချေးသေးကအစ သွားပြီး လက်ဖြန့်တောင်းမနေနဲ့၊ ငါတို့က ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူရမှာဖြစ်တဲ့အပြင် အမေ့တာဝန်ကိုလည်း ထမ်းရမှာပဲ... တတ်နိုင်သမျှ ကင်းကင်းနေ ...” တဲ့။

ရာရာတစ်ယောက်တည်း မီးပူတိုက်ဖို့ပြင်ရင်း၊ စိတ်တွေလေးနေမိသည်။ ခုလည်း အန်တီ ဖြူကို အိမ်လာလည်ဖို့ အမေက ခေါ်နေပြန်ပြီ။

သူမအတွက် မင်္ဂလာကိစ္စတွေ ဘာတွေ ပြောလိုက်ရင်တော့ သွားပါပြီ။

နေ့စဉ် စိတ်ညစ်စရာတွေနဲ့ လုံးထွေးနေရသည့် ဒုက္ခက လွတ်မြောက်ချင်ပါ၏ ။

အခန်း(၂)

“ဒီတစ်နှစ်ဆို ပြီးပြီပဲဟာ .. ဘာဖြစ်လို့ မတက်တော့တာလဲ”

သူငယ်ချင်းတွေက ဖုန်းဆက်မေးကြသည်။ သူမဘာတစ်ခုမှ ရေရေရာရာ မဖြေခဲ့ပေ။ ဒေး တက်နေပေမယ့် အစစအရာရာ ချို့ငဲ့နေရသည့် အဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်နေရခြင်းတွေ ကို မခံစားချင်တော့ပေ။

ဖုန်းတော့ ဝယ်ပေးထားပေမယ့် ပိုက်ဆံကုန်တိုင်း မထည့်နိုင်လို့ ပြောရင်း လိုင်းကျသွားတဲ့ အခါတိုင်း သူမ ဘယ်တုန်းကမှ ပြန်ခေါ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မရှိ။

ဒါတွေ ကြာလာတော့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သိလာကြသည်။ စရင်းနောက်ရင်း ထည့် ပြောလာကြသည်။ ရာရာတို့က တိုက်ခံပျဉ်ထောင်အိမ်လေးနဲ့တော့ နေနိုင်တာမို့ အမြဲတမ်းပိုက်ဆံ မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည့် ဟန်းဖုန်းရဲ့ အဖြစ်ကို တစ်ချို့က မယုံ. ...။

“ရာရာက တမင်တင်စီးတာပါဟာ ... ဖုန်းတောင်ကိုင်ထားကာမှတော့ အမြဲတမ်းကြီး မရှိနေ တာ ဖြစ်ပါ့မလား” လို့ ပြောတဲ့သူက ပြော..။

“နင်တို့ကလည်း သူ့မှာ စိတ်မနှံ့တဲ့ အမေတစ်ဖက်နဲ့ အိမ်မှာ စီးပွားရေးလည်း ဘာမှ မရှိဘူး ဥစ္စာ၊ ဒီလောက်ဆင်းရဲတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဟာ”

စာနာတဲ့သူက စာနာစကားပြောသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီစကားတွေကို သူမမကြားချင်တော့ပေ။ ခုကျမှ အဝေးသင်ပြောင်းယူဖို့လုပ်ဦး၊ ပြန်တက်ဦးနဲ့လည်း မကြိုးစားချင်တော့ပါ။

သူမ ဒီနှစ်မဖြေတော့ဘူးဆိုတာ ကိုကြီးသိရင်တော့
ဒေါသူပုန်ထမှာပင်...။

“ရာရာနော် ... သူတို့ ပြောသလို နင်အဖြစ်မခံနဲ့၊ ဘွဲ့တစ်ခုခုရလို့
သုံးစားမဖြစ်ဘူးဆိုတာ အဲဒီ လို လူတွေ ပါးစပ်ထဲက စဖြစ်လာတာပဲ။ ငါတို့
ပညာသင်နေကြတာ အသိပညာကြွယ်ဝဖို့ လည်းပါတယ်။ ဘွဲ့လက်မှတ်ကို
ကိုက်ဖြတ်စားဖို့ မဟုတ်ဘူး” တဲ့...။

ဆွေမျိုးတွေရဲ့ စကားကို ကြားပြီး ကိုကြီးပြောခဲ့ဖူးသည်။ အခုတော့
ဘာအတွက်နဲ့မှ သူမ ဖက်တွယ်ထားလို့ မရတော့ပေ။ အသိပညာအတွက် ဖြစ်ဖြစ် ၊
ဘဝဝမ်းစာအတွက်ပဲ ပြောပြော ပညာရေးကို သူမ စွန့်လွှတ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဖြစ်၏ ။

အလုပ်ရှာဖို့ စိတ်ကူးတွေနဲ့ မနက်တည်းက ထွက်လာခဲ့ပေမယ့်
ဘယ်အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်လိုက်တဲ့ နေရာတွေက
ကိုယ့်ပညာအရည်အချင်းလောက်လေးနဲ့ ဝင်တိုးဖို့မလွယ်။

ကူညီနိုင်ချေရှိသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ
ဖုန်းဆက်စုံစမ်းဖို့ကျတော့လည်း ဖုန်းထဲ မှာက ပိုက်ဆံ
ခြောက်ရာငါးဆယ်ပဲကျန်တော့သည်။

ပိုက်ဆံ ဒီလောက်ပဲ ကျန်တော့ပြီဆို သေရေးရှင်ရေးဆိုသည့်
မဖြစ်မနေကိစ္စများအတွက် ချန်ထားရဖို့ သတိချပ်ရင်း ဖုန်းခေါ်သည့်အလုပ်ကို
သူမရှောင်ခဲ့ရ၏ ။

ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...။

ကြိုးသိုင်းအိတ်ရှည်လေးထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို
အားကိုးတကြီးဖွင့်ကြည့်တော့လည်း သုံးထောင့်တစ်ရာပဲ ကျန်တော့သည်။

ဒါက အမေ့အတွက် သစ်သီးတစ်ခုခုနဲ့ မနက်ဖြန်အတွက်
ဟင်းချက်စရာဝယ်သွားရမယ့် ပိုက်ဆံ..။

စိတ်မကြည်မသာနှင့် စိမ်းလန်းစိုပြေဥယျာဉ်ထဲ လှည့်ဝင်လာမိသည်။

အလုပ်တစ်ခုခု ရှာရမည်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်ရှာမလဲ...။

ဟေမာန်ကတော့ သူ့အစ်မရဲ့ ဘွဲ့ရလက်မှတ်ကိုယူပြီး အလုပ်လျှောက်ဖို့
ကူညီမည်လို့ ပြောသည်။

“မမကျော်က နင်နဲ့ အရမ်းတူတာ၊ ဆံပင်ဂုတ်ဝဲလေးနဲ့
မျက်နှာသွယ်တာရော၊ အသားဖြူ တာရော၊ ဓာတ်ပုံမြင်ရုံလောက်နဲ့
ရုတ်တရက်ဘယ်လိုမှ ခွဲခြားလို့မရနိုင်ဘူး... နင် အဆင်ပြေမှာပါ” .. တဲ့။

ဒါပေမယ့် အဲဒါမျိုးတွေလုပ်ဖို့ သူမရဲ့ အသိစိတ်က ဘယ်လိုမှ
တွန်းအားမပေးခဲ့ပေ..။

အလုပ်ရဖို့ကိစ္စက သူမအတွက် ဘယ်လိုမှာ မဖြစ်နိုင်တော့သည့်
ကိစ္စဖြစ်နေပြီလား...။

“ဟိတ် .. ရာရာ”

တစ်ယောက်တည်း ဘယ်နေရာမှာ ထိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း
နောက်က ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဇော်ရဲ”

“အေး .. နင်တစ်ယောက်တည်းလား ... ဘာလဲ ..
အတန်းလစ်လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ ..ငါ..”

ရာရာ ကိုယ့်အဖြစ်ကို သိပ်တော့ မပြောချင်ပေမယ့်...

“ငါ ကျောင်းမတက်တော့ဘူး”

“ဟင် .. တကယ်ကြီးလား ... ငါက ချောတို့ ပြောတာမယုံဘူး...”

“အင်း .. ကိုကြီးက ခရီးထွက်သွားပြီလေ၊ အမေက

ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး၊ ငါ ဒေးတက် နေလို့ မရတော့ဘူး..”

“အေးလေ .. အဝေးသင်နဲ့ပဲ...”

“ဘာမှ မယူတော့ဘူး”

“ဟင်..”

“နင်ရော ..မန္တလေးပြောင်းသွားတာ ဟိုမှာ အဆင်ပြေလား”

“ပြေပါတယ် သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေကို သတိရပေမယ့်

နီးစပ်လာကြတော့လည်း ရင်းနှီး သွားကြတာပဲလေ။ ငါအခု ငါ့အစ်ကို မင်္ဂလာဆောင်မှာမို့လို့ လာတာ”

“ဪ”

“လာလေဟာ... ငါ့ဦးလေး ပန်းချီခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ပါလား။ နင်လည်း

ဝါသနာပါတာပဲဟာ”

“ဟင် .. ဟိုမှာ ရုပ်ပြောင်ပန်းချီဆိုတာ နင့်ဦးလေး ဖွင့်ထားတာလား..”

“အေး..”

ဇော်ရဲက ခေါင်းညိတ်ရင်း ရယ်သည်။ ပြီးတော့ အတူတူလာခဲ့ကြရင်း

အထဲမှာ ထိုင်မိကြပြီး ..

“နင့်ဦးလေးရော..”

“အပြင်ထွက်သွားတယ် . သူက ဒီလိုပဲ ဆိုင်ဖွင့်ထားပေမယ့် ဖင်မမြဲဘူး

လူပျိုကြီးဆိုတော့ ဝါသနာပါလို့ လုပ်နေတာလေ။ သူ့အတွက်က ပိုက်ဆံလည်း

ကုန်းကျုံးရှာစရာမှ မလိုတာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်မိတယ်ပဲ ရှိသေးသည်။

အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် စုံတွဲတစ် တွဲ ဝင်လာကြ၏။

“ပန်းချီဆရာက ဘယ်သူလဲကွဲ့”

အမျိုးသမီးကြီးက နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်ပြီးမေး၏။ ရုပ်ပြောင် ပန်းချီဆိုတော့ လူငယ် တွေပဲ ဆွဲကြသည်လို့ ထင်သလားမသိ။ ဇော်ရယ်က ရယ်၍ ...။

“ကျွန်တော်တို့ မဟုတ်ဘူး အန်တီ .. ပန်းချီဆရာက အပြင်ထွက်သွားလို့...”

“ကျွတ်”

“ဟုတ်တယ်ကွာ .. အချိန်မပေးနိုင်ပါဘူးဆိုမှ...”

“ဒါပေမယ့် သူဆွဲနိုင်ပါ့မလား မသေချာပဲနဲ့ရှင်..”

“အေးလေ .. ဆွဲနိုင်တယ်ဆိုလို့ ထိုင်စောင့်နေရရင် အဓိပ္ပာယ်ရှိသေးတာပေါ့..”

“ဆွဲနိုင်ပါတယ်ဗျာ ... အန်ကယ်လ်တို့က စုံတွဲပုံလား”

ဇော်ရဲကမေးတော့ လူကြီးက ခေါင်းခါ၍ ...

“ဟုတ်ပေမယ့် မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ!”

“စုံတွဲပုံလိုချင်တာ ဟုတ်တယ် .. ရုပ်ပြောင်မဟုတ်ဘူး”

“ပုံတူပန်းချီလား .. ဒါဆိုရင်တော့ ..”

“သူ မဆွဲနိုင်ဘူးလား ...”

“ခဏ .. ခဏလေးနော်၊ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပေးမယ်”

ဇော်ရဲက ဖုန်းခေါ်ပြီး ထထွက်သွား၏။ သူတို့က ရာရဲ့ကို

လှမ်းကြည့်ပြီးမှ စားပွဲရှေ့က ခုံတွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး..။

“ကျွန်မတို့ကလည်း လာလိုက်ရင် သမီးလေးနဲ့ တစ်ခါမှ

အေးအေးချမ်းချမ်းနေရတယ်မရှိ ဘူး။ ကလေးက မိဘကို မခင်တာလည်း

မပြောနဲ့...”

“သူ့အတွက်ဆိုတာ နောက်တော့ သိလာမှာပါကွာ၊ မင့်အမေကလည်း

အလိုလိုက်လွန်းလို့ ပါ။ ဆုံးမတန်တာဆုံးမပြီး ပြောပြတန်တာ ပြောပြထားရင်

သမီးက ဒီလိုပုံစံဖြစ်နေပါ့မလား....”

“ရှင်ကလည်း သမတ်ပီသလိုက်တာ တကယ်ပဲ..”

“အံ့မာ”

“ဟုတ်တယ်လေ .. အမေ့ကိုဆို အကောင်းမှမမြင်တာ..”

“အကောင်းမမြင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ ..အခု...”

စကားပြောနေကြတုန်း ဇော်ရဲ ပြန်ရောက်လာကာ..။

“ဆွဲပေးလို့ရတယ် ... ဒါပေမယ့် ဦးလေးက ဒီနားနီးနီးမှာ မရှိဘူး၊

လောလောဆယ်လည်း မလာနိုင်သေးလို့တဲ့..”

လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြ၏။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား.. ပန်းချီဆွဲတဲ့ စတူဒီယိုတစ်ခု ကျွန်တော်သိတယ်...

အဲဒီ မှာ ပုံတူ ...”

“မဖြစ်ဘူး .. နောက်ထပ်တစ်နေရာသွားဖို့ရော .. အဲဒီ လို ငုတ်တုတ်ထိုင်

အချိန်ပေးနေရ မယ့် ပုံတူဆွဲနည်းတွေရော ဘာအတွက်မှ အချိန်မရတော့လို့ ဒီလို ပန်းချီခန်းလေးဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေမှာပဲဆိုပြီး ခဏဝင်ထိုင်တာ..”

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် .. ပုံတူသီးသန့်ဆိုရင် ကြာမှာပဲမို့လား..”

“ဒါက မကြာတဲ့ ဟာသပန်းချီလေကွာ ... ဟာသမဟုတ်ဘဲ နည်းနည်းလေး အခန့်လိုင်း ဖော်ပေးရုံပဲကို...”

“ဒီမှာ အန်ကယ်လ် .. ခဏ..”

ရာရာက လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းလိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်သည့် မျက်နှာတွေကို ပြုံးပြကာ...။

“အန်ကယ်လ်တို့ ပုံတူ သမီးဆွဲပေးမယ်လေ...”

“ဆွဲတတ်လို့လား ...”

“အကောင်းဆုံးမဟုတ်ရင်တောင် အတတ်နိုင်ဆုံး တူစေရမယ်”

“ဟာ .. ဟုတ်သားပဲ၊ သူလည်း ပန်းချီသမားပဲ၊ အဆင်ပြေနိုင်တယ် အန်ကယ်လ်”

ဇော်ရဲက ထောက်ခံပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်နေရာတည်းမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အဆင်ပြေသွားခဲ့ ၏။ ။ ထို့ပြင် ရာရာအတွက်လည်း အလုပ်အကိုင်နေရာလေးတစ်ခု အံဝင်ဝင်ကျ အဆင်ပြေသွားခဲ့ ပြီ..။

အခန်း (၃)

“ဘယ်လိုဖေဖေ ... ဧကနဲ့ တူတူ ဟုတ်လား..”

“.....”

“ဘယ်တုန်းက ပေါ်လာတဲ့ သူငယ်ချင်းသမီးလည်း၊ တောကလား၊ အိမ်မှာ လာနေမှာလား”

“.....”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ”

ဧက ဖုန်းပြောနေတာကို ဘေးမှာ ဘူးသီးကြော်စားနေကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေက နားစွဲပြီး စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။

“ဧက သင်တန်းတက်သမျှ လိုက်တက်မယ်..”

“.....”

“ဟာ .. သူ့ဟာသူ တက်ပါလား၊ ဘာလုပ်..”

“.....”

“အာ .. ကျွတ်”

ဖုန်းချပြီးတဲ့အထိ အောင့်အည်းစောင့်နေကြရသည့် ခက်ခက်တို့က ပြောလို့ရသည်နှင့် အလှအယက် ...၊

“ဟဲ့ ... ဘာတဲ့လဲ .. ဘယ်သူလဲ ..ကောင်လေးလား”

“ချောချောလေးလား.. အိမ်မှာလာနေမှာဆိုတော့ နင့်အတွက်

ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ ဖူးစာရှင် ပဲထင်တယ်”

“ဪ ... သမီးပါဆိုမှ နင်တို့က တစ်မျိုး”

ဧက သိမ်းကျုံးအော်ပစ်လိုက်မိကာ မျက်နှာကလည်း

မဲ့နေတာအသားကုန်...။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ပြောပြလေဟာ”

“ဖေဖေတို့က.. သူတို့သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးတဲ့..”

“အင်း”

“စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိလို့ စောင့်ရှောက်ပေးရမယ်တဲ့”

“နင့်ဆီလာနေမှာလား”

“အဲလိုလည်းမဟုတ်ဘူး။ ငါနဲ့အတူတူ သင်တန်းတွေလိုက်တက်မှာ...။

ငါသွားသမျှ သူပါမှာ..”

“ဟင်”

“ငါပြန်ရင် သူလည်းပြန်မှာပေါ့..”

“ဘယ်လိုလဲဟ”

“အဲလိုပဲ..”

“ငါသိပြီ..”

အသေးလေးက မိန်းမလျာလေးပီပီ ကနွဲ့ကလျာဝင်ပြော၍ ..

“နင့်ဘိုးတော်ကြီး နင့်ကိုကျပ်ပေးလိုက်တာ....”

“အေးဟ .. ဖြစ်နိုင်တယ် ။ ဒီတစ်ခေါက် နင့်ကို အလိုက်လိုက်တယ်၊

အလျှော့ပေးတယ် ပြောပြီး နင့်အဘွားနဲ့ ကွိုင်တက်သွားတယ်ဆို...”

ဧက က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေမဲ့ကာ ...

“ငါသဘောပေါက်ပြီ။ ငါ့ကိုလည်း အပြင်ချည်းပဲ ထွက်နေလိုဆိုပြီး တော်တော်ကို ပွားသွား တာ..”

“သေချာတာတော့ .. နင့်ကို အဲဒီ တစ်ယောက် စပိုင်လုပ်လိမ့်မယ်”

“ဟွန်း”

“ဒါဆို ပူမနေပါနဲ့ ဧကရယ် စပိုင်ဖြစ်ဖြစ် .. ဘော်ဒီဂတ်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ခိုင်းဘက်ပဲ .. နင် မသိသလိုနေပြီး ပါးပါးလေးပုတ်ပေးလိုက်၊ သူ့ဟာသူ လွင့်သွားလိမ့်မယ် ..”

“ကြည့်နေစမ်းပါ ..ဧက ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ သိသွားမှာပေါ့..”

“ဘယ်တော့လာမှာတဲ့လဲ...”

“ခု..”

“ဟင် ..၊ အခုလာမှာ ..”

သူတို့ပြောနေတုန်းမှာ စားပွဲပေါ်ချထားသည့် ဧကရဲ့ ဖုန်းကဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွား၏ ။ ကြည့် လိုက်တော့ မသိတဲ့ နံပါတ်ဖြစ်နေ၏ ။

“ဘယ်သူလဲ ..မသိဘူး”

ဧကက ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး..၊

“ဟလို”

“ဟလို .. မဧကလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ..ခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ..”

“ကြင်ရာတော်ပါ .. အန်ကယ်လ်ဦးအောင်ထက်က မဧကကို

ပြောထားမယ်လို့ ပြောတယ်..”

“ကြင်ရာတော်”

ဧက သံယောင်လိုက်ရွတ်လိုက်မှ ခက်ခက်တို့ မျက်လုံးခြင်းဆုံကာ
မျက်ခုံးတွေ ပြိုင်တူမြင့် တက်သွားကြ၏။

ပြီးတော့ ဆက်လက်နားစွင့်ကြလေသည်။

“ပြောထားတော့ အခု ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရာရာက သင်တန်းရှေ့မှာရောက်နေပြီ .. မဧက ဘယ်မှာလဲဟင် ..”

“ဪ တွေ့ချင်ရင်လည်း ရှာဖွေပြီး လာခဲ့ပေါ့ဟယ်..”

“ဟို ရာရာက မဧကကို မမြင်ဘူးလို့”

ထင်သားပဲ ...၊

ဧကမျက်နှာ ဝင်းထိန်ရွန်းလက်သွား၏။ ပြီးတော့ အသေးလေးကို
လှမ်းကြည့်ပြီး လက်မ ထောင်ပြလိုက်ကာ ..၊

“အခု တို့က အင်းယားကန်ဘောင်မှာ သင်တန်းမတက်ဘဲ
လစ်နေတာလေ..”

“ဟင် .. လစ်နေတာ..”

“ဟုတ်တယ် ... နင် ငါနဲ့ တွေ့ချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့..”

ဖုန်းချလိုက်ပြီး မျက်နှာမော့ရယ်ပစ်လိုက်တာ ဝါးလုံးကွဲ ...၊

“ဟဲ့ ဖြေးဖြေးရယ် .. သူများတွေ ကြည့်ကုန်ပြီ ကောင်မ..”

အသေးလေးက ကနွဲ့ကလျလှမ်းရိုက်ပြီး တားဆီးနေကာ သူလည်း
ရယ်နေခဲ့၏။

တွေ့မယ် .. ကြင်ရာတော် ..။

နင်က ငါ့အတွက်တော့ ရုံရွှေဖော်ပဲ...။
